

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/52/2020
Identifikačné číslo spisu:	7915220462
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7915220462.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ E. A., bývajúceho v Q. a 2/ Q. A., bývajúcej v Q., obaja zastúpení JUDr. Petrom Rychnavským, PhD., advokátom, so sídlom vo Vranove nad Topľou, Rázusova 111/19, proti žalovanej OTP Banke Slovensko, a.s., so sídlom v Bratislave, Štúrova 5, o zdržanie sa výkonu záložného práva, vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 6C/760/2015, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. júna 2019 sp. zn. 6Co/347/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobcovia sa žalobou podanou na Okresnom súde Trebišov (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhali, aby súd uložil žalovanej povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č. W. č. N. uzatvorenej 21. februára 2012, predmetom ktorej sú nehnuteľnosti: rodinný dom zapísaný na LV č. XXX, kat. územie Q., okres Q., obec Q., Správa katastra Q. v podiele 1/1 - rodinný dom, súp. č. XXX, na parcele č. 1628, vrátane všetkých súčastí a príslušenstva; pozemok - č. parcely 1628, výmera 391 m², druh: zastavané plochy a nádvoria, parcely registra „C“; pozemok - č. parcely 1629, výmera 285 m², druh: záhrady, parcely registra „C“, vklad povolený Správou katastra Q. pod R..

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 15. januára 2018 č. k. 6C/760/2015-133 zamietol žalobu a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právne vec posúdil podľa § 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách spolu s § 497, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a § 151a, § 151j ods. 1, § 151m ods. 4 Občianskeho zákonníka. Primárne sa vysporiadal s charakterom právneho vzťahu medzi žalobcami a žalovanou ako veriteľkou zmluvou o Z. úvere č. N. z 2. februára 2012. Uviedol, že samotná zmluva tento zmluvný vzťah charakterizuje ako právny vzťah podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného

zákonníka. Pri posúdení tohto právneho vzťahu súd považoval za právne významnú skutočnosť, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 64.884 Eur na účel nadobudnutia nehnuteľnosti - rodinného domu. Zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti z 21. februára 2012 uzavretej medzi zmluvnými stranami mal súd za preukázané, že zmluvou o Z. úvere č. N. z 2. februára 2012 sa záložný veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi E. A. a Q. A. úver vo výške 64.884 Eur. Podľa čl. 1 bod 2 záložným právom podľa tejto zmluvy sa zabezpečuje pohľadávka záložného veriteľa na splatenie uvedeného úveru spolu s jeho príslušenstvom, úrokmi, úrokmi z omeškania, poplatkami a ostatnými pohľadávkami a zmluvnými pokutami vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. Podľa čl. 2 bod 1 k zabezpečeniu pohľadávky tejto zmluvy zmluvné strany zriadujú záložné právo pre záložného veriteľa k zálohu - nehnuteľnosť rodinný dom zapísaný na LV č. XXX kat. územie Q., okres Q., obec Q., Správa katastra Q. vo vlastníctve E. A. a Q. A. v podiele 1/1, rodinný dom súp. č. XXX na parcele č. 1628, pozemok č. parcely 1628, výmera 391 m², druh - zastavané plochy a nádvoria parcely registra „C“, pozemok č. parcely 1629, výmera 285 m², druh - záhrady, parcely registra „C“. Súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia Zmluvy o Z. úvere konštatoval, že aplikácia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je na tento právny vzťah *expressis verbis* vylúčená. Mal za to, že zmluva o Z. úvere má podstatné obsahové náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka a to záväzok žalovanej poskytnúť na požiadanie žalcov v ich prospech peňažné prostriedky, určenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzok žalcov vrátiť žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Konštatoval, že žalcovia preto nedôvodne namietali, že zmluva je nepreskúmateľná, nakoľko v nej absentuje ročná percentuálna miera nákladov a neobsahuje rozpis splátok na istinu, úroky, úroky z omeškania a poplatky. Teda nevzhliadol žiadne dôvody, ktoré by svedčali o dôvodnosti uplatneného nároku. Poznamenal, že výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou je úplne legálnym inštitútom, ktorý je v zásade aj bežným spôsobom zabezpečenia úveru, pričom pokiaľ by súd aj teoreticky aj takémuto návrhu vyhovel, jednalo by sa tak o časovo neobmedzené odňatie práva žalovanej na realizáciu dobrovoľnej dražby. K námietke žalcov, že takáto žaloba je ochranou obydľia záložcu pred právom veriteľa na uhradenie jeho pohľadávky uviedol, že nie je pochýb, že obydlie zohráva dôležitú úlohu v osobnej, rodinnej aj spoločenskej realite každej fyzickej osoby, avšak to neznamená, že sa mu môže bez ďalšieho priznať právna kvalita, ktorá nemá oporu v pozitívnom práve. Ústava SR neupravuje osobitné právo na obydlie. Ústava SR chráni výlučne nedotknuteľnosť obydľia, čo je ale podľa názoru súdu úplne odlišná právna kategória. Poznamenal, že skutočnosť, že predmetom zálohu je obydlie záložcu nemôže samo osebe predstavovať prekážku platného zriadenia záložného práva a teda ani jeho následného výkonu. Zdôraznil, že pri vzniku záložného práva strany sporu dobrovoľne, na základe princípu zmluvnej voľnosti uzavreli zmluvu o zriadení záložného práva.

3. Na odvolanie žalcov Krajský súd v Košiciach (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 25. júna 2019 sp. zn. 6Co/347/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že upriamil pozornosť na aktuálne rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých bola riešená právna otázka, či súd môže meritórnym rozhodnutím (rozsudkom vo veci samej) uložiť strane sporu časovo neobmedzenú povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva predajom vo verejnej dražbe, priamym predajom alebo odkúpením do svojho výhradného vlastníctva. Dospel pritom k záveru, že rozhodnutie súdu vo veci samej nemohlo nahradiť predbežné opatrenie, pretože takéto rozhodnutie je v podstate nevykonateľné a zasahuje do práv žalovanej bez toho, aby bolo právoplatne rozhodnuté o platnosti záložnej zmluvy v časti výkonu záložného práva predajom vo verejnej dražbe, priamo predajom alebo odkúpením do svojho výhradného vlastníctva. Vychádzal zo záverov, ku ktorým dospela súdna prax, a to, že právna úprava dobrovoľných dražieb, resp. možnosť vymáhania plnení zo spotrebiteľských zmlúv takouto formou nie je v rozpore s ochranou spotrebiteľa, ktorá vyplýva z práva Európskej únie, avšak len za predpokladu, že príslušná právna úprava umožňuje zabezpečenie ochrany práv spotrebiteľa, resp. ju aspoň prakticky neznemožňuje alebo nadmerne nestáňaže. Konštatoval, že uvedený záver napokon vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvoru EÚ vo veci P. c/a Smart Capital a.s. (C-34/2013), z ktorého okrem iného vyplýva, že strata obydľia žalcov by predstavovala obrovský zásah do ich práva, spôsobila by im veľmi nepriaznivú životnú situáciu, avšak právo na obydlie spotrebiteľa nemožno chápať ako absolútne nedotknuteľné. Uviedol, že dovolací súd uzatvoril, že právny názor, podľa ktorého bolo možné žalovanému, ako záložnému veriteľovi, uložiť rozsudkom časovo

neobmedzenú povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva, ktorého predmetom sú nehnuteľnosti, predajom vo verejnej dražbe, priamym predajom alebo odkúpením do svojho výhradného vlastníctva, nemožno považovať za správny (uznesenie NS SR sp. zn. 8 Cdo 147/2017 a 5 Cdo 113/2017). Dôvodi, že vychádzajúc z názoru NS SR vyjadreného v uvedených rozhodnutiach nevzhliadol žiadne dôvody, pre ktoré by sa bolo možné v tomto konkrétnom prípade odkloniť od uvedeného názoru. Odvolací súd dospel k záveru, že nie je možné vyhovieť predmetnej žalobe. Zároveň poukázal na to, že platnosť úverovej zmluvy bola predbežne vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 13Csp/37/2017 vo veci strán sporu OTP Banka Slovensko a.s. c/a E. A. a spol., o zaplatenie 61.027,15 Eur, kde súd prvej inštancie rozsudkom z 23. februára 2018 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 61.027,15 Eur s príslušenstvom. Odvolací súd dospel k záveru, že neboli teda zistené žiadne dôvody neplatnosti záložnej zmluvy, preto nie je možné žalovanej rozsudkom uložiť časovo neobmedzenú povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva. Konštatoval, že výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou musí byť realizovaný v intenciách zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách (ZoDD), pričom v prípade porušenia zákona žalobcovia majú možnosť podľa § 22 ZoDD domáhať sa určenia neplatnosti dražby, čím je zabezpečená ich ochrana (aj súdna) pred nezákonne uskutočnenou dražbou. Mal tak za to, že správny je záver súdu prvej inštancie, že výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou je legitímnym inštitútom zabezpečenia záväzku, ktorý v konečnom dôsledku podlieha aj súdnej ochrane.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie (ďalej ako „dovolatelia“), ktorého prípustnosť odôvodnili poukazom na § 420 písm. f/ CSP. Uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou zmätočnosti a teda nepreskúmateľnosťou, z dôvodu, že odvolací súd sa v rámci svojho odôvodnenia oprel o doposiaľ neprávoplatné rozhodnutie Okresného súdu Trebišov sp. zn. 13Csp/37/2017 vo veci strán sporu o zaplatenie 61.027,15 Eur.

5. Žalovaná uviedla, že pre rozhodnutie odvolacieho súdu nie je a nebolo podstatné a zásadné konanie vedené na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 13Csp/37/2017. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10.1. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet,

b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

11. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú uvedené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že dovolatelia namietajú porušenie práva na spravodlivý súdny proces vyplývajúci z § 420 písm. f/ CSP a teda, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné a nepreskúmateľné v tom, že odvolací súd sa v rámci svojho odôvodnenia oprel o neprávoplatné rozhodnutie Okresného súdu Trebišov sp. zn. 13Csp/37/2017, v ktorom uvedený súd predbežne posúdil platnosť úverovej zmluvy.

13. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolatelia namietali, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

14. V súvislosti s uvedenou námietkou arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd v tomto smere odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

15. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa

nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobcovia domáhali, čo navrhovala žalovaná, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil a vysvetlil z čoho jednoznačne vyplynulo to, že súd prvej inštancie v rámci svojho odôvodnenia právne posúdil zmluvu o Z. č. N. ako zmluvu o úvere. Právne vec posúdil podľa § 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách spolu s § 497, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách a § 151a, § 151j ods. 1, § 151m ods. 4 Občianskeho zákonníka. Primárne sa vysporiadal s charakterom právneho vzťahu medzi žalobcom 1/ ako dlžníkom, žalobkyňou 2/ ako spoludlžníkom a žalovanou ako veriteľom Zmluvou o Z. úvere č. N. z 2. februára 2012. Samotná zmluva tento zmluvný vzťah charakterizuje ako právny vzťah podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Pri posúdení tohto právneho vzťahu súd považoval za právne významnú skutočnosť, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 64.884 Eur na účel nadobudnutia nehnuteľnosti - rodinného domu. S poukazom na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia Zmluvy o Z. úvere (v zmysle ktorého spotrebiteľským úverom nie je úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnosti alebo výstavba nehnuteľnosti) konštatoval, že aplikácia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je na tento právny vzťah *expressis verbis* vylúčená. Uviedol, že predmetná zmluva má podstatné obsahové náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka a teda, že žalobcovia nedôvodne namietali, že zmluva je nepreskúmateľná, pretože v nej absentuje RPMN a neobsahuje rozpis splátok na istinu, úroky z omeškania a poplatky. Okrem iného súd prvej inštancie doplnil, že čl. I bod 1 Zmluvy o Z. úvere charakterizuje úver ako účelový spotrebný (nie spotrebiteľský) úver zabezpečený nehnuteľnosťou. Podmienkou získania Z. úveru je teda jeho zabezpečenie zriadením záložného práva k nehnuteľnosti v prospech banky. Toto zabezpečenie je prirodzeným nástrojom pre obmedzenie strát vyplývajúcich z platobnej neschopnosti dlžníka (t. j. klienta banky).

16. Odvolací súd sa k právnomu záveru súdu prvej inštancie priklonil a konštatoval, že neboli zistené žiadne dôvody neplatnosti záložnej zmluvy, preto nie je možné žalovanej rozsudkom uložiť časovo neobmedzenú povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva. Uviedol, že výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou musí byť realizovaný v intenciách zák. č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách (ZoDD), pričom v prípade porušenia zákona žalobcovia majú možnosť podľa § 22 ZoDD domáhať sa určenia neplatnosti dražby, čím je zabezpečená ich ochrana (aj súdna) pred nezákonne uskutočnenou dražbou. Mal za to, že správny je teda záver súdu, že výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou je legitímnym inštitútom zabezpečenia záväzku, ktorý v konečnom dôsledku podlieha aj súdnej ochrane.

17. Dovolací súd na margo námietky dovolateľov dopĺňa že to, že odvolací súd odôvodnenie svojho rozhodnutia podporne oprel aj o platnosť úverovej zmluvy, ktorá bola riešená aj v konaní pred Okresným súdom Trebišov pod sp. zn. 13Csp/37/2017, nezakladá zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Právny charakter predmetnej zmluvy a jej platnosť, resp. neplatnosť, bola posudzovaná v tomto konaní pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom, pričom je potrebné zdôrazniť, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvorí z hľadiska jeho predmetu jeden celok (sp. zn. IV. ÚS 372/2008, IV. ÚS 350/2009). Obsah spisu preto nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

18. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie dovolateľov ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.